

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 406/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **E-aukcie, s. r. o.**, Svoradova 1, Bratislava, IČO 44 980 515, zastúpenej advokátkou Mgr. Kristínou Monosi Lehoťanovou, Mickiewiczova 2, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 1/2023 zo 17. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 1/2023 zo 17. októbra 2024. Navrhuje napadnutý rozsudok vo výroku I a II zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu (vrátane vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu) vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom v rámci odvolacieho konania vo výroku I podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) Trestného poriadku zrušil prvostupňový rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/21/2019 z 5. augusta 2022 a vo výroku II podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal (okrem ďalších osôb) sťažovateľku vinnou zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 3 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona za skutok uvedený v bode 4 tzv. skutkovej vety, za ktorý jej uložil

peňažný trest 30 000 eur a trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v časti týkajúcej sa sťažovateľky v Obchodnom vestníku v troch po sebe idúcich číslach.

3. Ústavná sťažnosť sťažovateľky súvisí aj s ústavným sťažnosťami jej spoluobvinených [REDAKOVANÉ] a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], vedených na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 691/2021, sp. zn. IV. ÚS 451/2024 a osobitne pod sp. zn. II. ÚS 277/2025 a sp. zn. IV. ÚS 260/2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka najvyššiemu súdu predovšetkým vytýka nedostatočnosť odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia tak vo vzťahu k výroku o vine, ako aj výroku o treste.

5. Absentuje v ňom primeraná argumentácia pre odmietnutie vykonania dôkazov navrhovaných spoluobžalovanými (oboznámenie utajovanej prílohy), ktoré ale pokladala za relevantné aj vo vzťahu k nej.

6. Za ústavne neudržateľnú považovala okolnosť, že najvyšší súd v časti odvolacích námietok odkázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, ktorý ale zrušil a tieto rozhodnutia potom prezentoval ako tvoriace jednotu.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa sťažovateľky nemožno zistiť, na základe akých dôkazov malo byť preukázané, že sa stal skutok (v bode 4), pre ktorý bola odsúdená. Zrejmé nie je ani to, ako odvolací súd dôkazy hodnotil, akými úvahami sa spravoval, aké argumenty vzal do úvahy a prečo. Nevyhodnotil vierohodnosť svedkov, nezaoberal sa námietkou nezákonnosti a procesnej nespôsobilosti listinných dôkazov. V jeho rozhodnutí chýba dostatočná skutková a právna argumentácia.

8. Skutkový stav nebol podľa sťažovateľky správne a úplne zistený, priechil sa vykonaným dôkazom. Rovnako škoda spôsobená trestným činom nebola správne posúdená a s tým súvisela aj nesprávna právna kvalifikácia skutku.

9. Navyše, sťažovateľka je presvedčená, že ako právnická osoba nemohla byť pomocníkom pri páchaní trestného činu inými fyzickými osobami, pretože to nevyplývalo z vykonaného dokazovania a poskytnutie pomoci inému právnickou osobou právne neexistuje ako konanie, ktoré by mohlo byť trestné podľa zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb.

10. Najvyšší súd neposkytol adekvátne odôvodnenie ani k uloženému trestu. Ten je podľa slov sťažovateľky neprimeraný a nebola v ňom zohľadnená dĺžka trvania trestného konania. V súvislosti s ukladaním trestu odvolací súd neskúmal jej majetkové pomery, neprihliadol na dôsledok trestu a ani na pomer výhod z trestného činu – žiadna jej výhoda alebo zisk neboli v konaní zistené a preukázané. Nebola zohľadnená ani zmena závažnosti trestného činu. Rozhodnutie o treste jej tak svojvoľné.

11. Sťažovateľka spochybnila naplnenie subjektívnej stránky, ale aj nesprávne právne posúdenie objektívnej stránky stíhaného trestného činu. Medzi jej konaním a následkom nebola preukázaná príčinná súvislosť.

12. Konajúcemu odvolaciemu súdu v ďalšom vyčíta nezodpovedanie otázky (akceptovateľným spôsobom) týkajúcej sa začatia trestného stíhania, ktoré podľa sťažovateľky ani nezačalo, a nezákonnej obžaloby. Súdom uplatnený výklad § 199 ods. 3 a § 206 ods. 2 Trestného poriadku, ako aj § 115 ods. 7 Trestného poriadku je podľa nej ústavne nekonformný. K začatiu trestného stíhania, vzneseniu obvinenia a podaniu obžaloby bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní pristúpené procesne nespôsobilým spôsobom, v dôsledku čoho boli následne získané a vykonané procesne nepoužiteľné a nezákonné dôkazy.

13. Sťažovateľka atakovala aj nedoručenie jej uznesenia o vznesení obvinenia. Namietala procesnú nepoužiteľnosť zápisníc o výsluchu svedkov pred zmenou procesného postavenia, ktoré sa čítali na hlavnom pojednávaní bez toho, aby v prípravnom konaní ona alebo jej obhajca boli pri ich výsluchu. Nelogické bolo podľa nej najvyšším súdom uplatnené odôvodnenie zamietnutia návrhu na doplnenie obžaloby o benefity spolupracujúcich osôb. Ako pochybenie vníma absenciu vydania príkazu podľa § 91 Trestného poriadku na vydanie, uchovanie a odňatie počítačových údajov (z aplikácie internetovej komunikácie), ktoré malo následne založiť nezákonnosť znaleckých posudkov a svedeckých výpovedí znalcov, pretože archivácia údajov pre účely znaleckého skúmania nie je bez príkazu legálna.

14. Uvedené skutočnosti podľa názoru sťažovateľky vytvárajú dôvody na vyslovenie porušenia jej základných práv a pre zrušenie napadnutého rozhodnutia vo všetkých výrokoch s nutnosťou vec znovu prejednať a rozhodnúť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 1/2023 zo 17. októbra 2024, ktorým bola sťažovateľka právoplatne uznaná vinnou zo spáchania stíhaného trestného činu a odsúdená.

16. Ústavný súd s prihliadnutím na princíp subsidiarity (vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy) v prvom rade skúmal, či sťažovateľka mala proti namietanému zásahu najvyššieho súdu do jej práv účinný právny prostriedok, ktorým by sa mohla domôcť ich ochrany. Zákonné predpoklady na ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy v priebehu trestného konania vytvárajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku.

17. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [písm. c)], rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [písm. g)], rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [písm. i)].

18. Kľúčová ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky spočíva v jej tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, o svojvôli najvyššieho súdu, o nevysporiadaní sa, resp. nedostatočnom vysporiadaní sa s námietkami sťažovateľky najmä v súvislosti s nesprávnym, príp. nezákonným postupom orgánov prípravného trestného konania (v súvislosti so začatím

trestného stíhania, vznesením obvinenia a podaním obžaloby), o nevykonaní navrhovaných dôkazov a ich nesprávnom hodnotení, o nesprávnom právnom posúdení veci a o nedostatočne zistenom skutkovom stave.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že neodôvodnenie rozsudku v sebe zahŕňa okrem iného „zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“, a to v tom, že sťažovateľka „má obmedzené možnosti v dôvodoch dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) až n) Trestného poriadku, pretože nevie, akými úvahami sa súd spravoval pri svojom rozhodnutí, avšak v uvedenej situácii má porušenie práva na spravodlivý proces a porušenie práva na súdnu ochranu špeciálnu povahu vo vzťahu k právoplatne skončenému trestnému konaniu práve napadnutým rozhodnutím“. Je presvedčená, že „nemohla namietať v riadnom konaní uvedené vady a tým nemôže v dovolaní použiť dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“, a preto o uvedenom pochybení môže konať len ústavný súd.

20. Vo vzťahu k prezentovanému presvedčeniu sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezů ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 (postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu), podľa ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu, pozn.), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku). Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako v čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť (I. ÚS 182/2023).

21. K uvedenému ústavný súd konštatuje, že aj otázka dostatočnosti vysporiadania sa so zákonnosťou procesu dokazovania a s odmietnutím navrhovaných dôkazov alebo iná skutková okolnosť z hľadiska vysporiadania sa súdu s jej obsahom v odôvodnení svojho rozhodnutia sú obvineným uplatniteľné v dovolacom konaní ako námietka z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska tohto dôvodu dovolania však ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (m. m. IV. ÚS 546/2020).

22. V ústavnej sťažnosti predstreté námietky o nedostatočnom vysporiadaní sa konajúcim najvyšším súdom so zákonnosťou vykonaného dokazovania a s odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov mohla sťažovateľka uplatniť aj pred dovolacím súdom a subsumovať ich pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľka však dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej právna úprava umožňuje využiť, dosiaľ evidentne (ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, ale aj overenia si ústavného súdu na základe súčinnosti poskytnutej zo strany Špecializovaného trestného súdu) neuplatnila.

23. Okrem toho sťažovateľka disponuje možnosťou podať dovolanie aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnej právnej kvalifikácii zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, čomu zodpovedá časť jej námietok vo vzťahu k nemožnosti kvalifikovať stíhaný čin podľa súdmi ustálenej právnej kvalifikácie po objektívnej ani subjektívnej stránke. Takisto založenie rozhodnutia na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, predstavuje samostatný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

24. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka mohla (a vzhľadom na zákonom určenú lehotu k uplatneniu dovolania stále môže) podať dovolanie, v tomto momente vylučuje, aby sa jej ústavnou sťažnosťou ústavný súd mohol meritórne zaoberať. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytuje, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Uvedená okolnosť zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti (m. m. IV. ÚS 334/2020, II. ÚS 594/2020, II. ÚS 559/2021).

25. V danom prípade je nevyhnutné, aby sťažovateľka pred podaním ústavnej sťažnosti splnila podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý jej zákon na ochranu práv poskytuje, a to aj v prípade, ak popri namietaní porušenia jej obhajobných práv v kontexte spravodlivého procesu namieta aj skutkové okolnosti. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť základným právam a slobodám dotknutej osoby ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ (tu sťažovateľka) pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľky pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (pozri I. ÚS 182/2023).

26. Ak by rozhodnutie o dovolaní bolo negatívne, má sťažovateľka pri zachovaní princípu subsidiarity právomocí ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu vrátane odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti a ústavný súd ich môže preskúmať, avšak spolu s výsledkami dovolacieho konania. Ústavný súd už len dodáva, že práve posledná veta § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zachovaní lehoty je určená na to, aby sťažovateľka mohla v ústavnej sťažnosti (nasledujúcej po podaní mimoriadneho opravného prostriedku) uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku. Inými slovami, lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, teda začína plynúť podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 534/2022, IV. ÚS 24/2023).

27. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené skutočnosti a okolnosti danej veci je potrebné považovať ústavnú sťažnosť sťažovateľky za predčasne podanú, preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu